

Splnená túžba

V malom meste, stál kostol. Nebol veľký, zato jeho výzdoba bola majestátna. Sochy zo zlata a striebra. Obrazy so zlatým rámom. Luster z pravých krištáľov a okná s farebnou vitrážou. V tom kostole sedel kňaz, kostolník leštil zlaté sochy a malá kostolná myš si hovela v diere.

V kostole bol chlad a ticho a v tom chlade a tichu kostolná myš počúvala kňazovu modlitbu. „Ó, otče všemohúci, vnukni mi nápad na zajtrajšiu omšu. Nevieam, o čom by som mal kázať. Vnukni mi nápad!“ povedal kňaz. Vtom vošiel do kostola špinavý a otrhaný starý žobrák. V jednej z topánok mal dieru. Bol vysoký a chudý. Jeho vlasy boli dlhé a šedivé, tak ako aj jeho brada. Oči mal bledomodré, plné smútku. Sadol si do lavice, vzopol dlane k sebe a potichu sa modlil. Kostolníkovi sa nepáčilo, že do Božieho chrámu vošiel taký otrhanec. S predsudkami si pomyslel, že tento chudák chce určite niečo ukradnúť. Rozhodol sa ho sledovať. Sadol si za bedára a pozoroval ho. Žobrák si nič nevšímal. Bol zaujatý svojou modlitbou. Malá myš ho tiež sústredene sledovala. Rýchlo a potichučky prebehla krížom cez kostol, rovno pod bedárovo nohy. Tam si potichu vypočula jeho modlitbu: „Bože, modlím sa s pokorou a úctou voči Tebe. Modlím sa za to, aby si zbavil tento svet ľudí ako som ja. Príkoria života, ktoré som zakúsil chutili horko. Nie som prospešný ani významný, tak Ťa prosím, zbav sa aspoň mňa. Som len príťažou. Daj nech moja duša môže v pokoji odísť z tohto sveta. Nechcem sa už viac trápiť. Chcem už ísť do Tvojho sveta plného šťastia a lásky.“ Malej kostolnej myši bolo bedára ľúto. Ešte nikdy nikoho nepočula modliť sa tak smutne a bolestne. Nikdy nikoho nepočula modliť sa za svoju vlastnú smrť. So slzami v očiach podišla ku kostolníkovi a skryla sa pod lavicu, na ktorej sedel. „No fuj, aký ľudský odpad v mojom krásnom kostole. Takí ľudia by sa nemali nikdy narodiť. Sú zbytoční a sú príťažou. Dúfam, že tento človek a všetci takí ako on zomrú alebo jednoducho nebudú. Pane, ja som taký šťastný, že nie som ako ten žobrák. Som vďačný, že som o toľko lepší ako on. Taký človek ako on nemá právo byť v Tvojom krásnom chráme.“ povedal si v duchu a podišiel k žobrákovi. „Prosím, opustite tento kostol“ prehovoril k bedárovi nemilým spôsobom. „Človek ako Vy tu nemá čo hľadať.“ skríkol. Bedár sa naňho len smutne pozrel, zdvihol sa z lavice, slušne sa pozdravil a odišiel do tmavej noci.

Malá myška mala pocit, že musí starého muža nasledovať. Aj ona sa vybrala von do tmavej noci. Žobrák išiel len neďaleko, schoval sa pod starý most. Rozložil si tam malý oheň, aby sa aspoň trochu zohrial. Malá myška sa schovala pod špinavú deku, ktorá patrila bedárovi. Pozorne sledovala, čo bude starý pán robiť. Ten si len sadol k ohňu a ohrieval si pri ňom svoje ľadové ruky. Malá myš by tiež rada podišla k ohňu. Bolo jej chladno. V kostole nikdy nebol až taký chlad ako tu vonku. Deku ju síce zahriala, ale

predsa jej bola veľká zima. Potichučky a bojazlivo podišla k ohňu. Starý žobrák si ju všimol, odkrojil kúsok suchého chleba, ktorý držal v ruke a položil ho na zem. Malá myška podišla k chlebu a celý ho z radosťou zjedla. Potom bedár zobral starú deku, kus starého drôtu a zopár drevených vetvičiek a urobil z nich malú postieľku. Postavil ju v bezpečnej vzdialenosti od ohňa a povedal myške: „Ak chceš, táto postieľka bude tvoja. Môžeme byť priatelia.“ Malé stvorenie súhlasne zakývalo hlavou. Potom myška podišla k posteli, skočila na ňu a zabalila sa do starej deky. Zaspala.

Tej noci prišli veľké mrazy. Fučalo a snežilo. Myška sa zobudila. Mrzla. Oheň sfúkol vietor a žobrákovi sa v tej zime triasli ruky tak, že nedokázal urobiť ani malú iskru. Preto starý pán zobral myšku k sebe, aby ju zahrial. Už nebol sám. Pobral sa na ulicu. „Azda stretnem niekoho, kto nám pomôže!“ vyslovil si nahlas svoje želanie.

V duchu prosil Boha o pomoc. A v tom z kostola vyšiel kňaz s kostolníkom. Žobrák k nim pribehol z posledných síl. Poprosil ich o pomoc. Kostolník mu povedal: „Neotravuj dôstojného pána. Za to ako si dopadol, môžeš len ty sám. Ale máš vlastne šťastie. Nedávno som čítal v novinách, že smrť zamrznutím nie je bolestivá. Prac sa ty chudák preč od tohto Božieho chrámu. Pre ľudí ako ty tu nie je miesto. Mal by si sa hanbiť. Všemohúci je určite sklamaný, že ti dal život.“ Kňaz pri týchto škaredých slovách len stál a mlčky sa pozeral na žobráka. Bedár mĺkvo uvažoval, ako by zachránil aspoň maličkú myšičku. „Prosím, aspoň sa postarajte o toto malé nevinné stvorenie.“ riekol. Kňaz a kostolník sa nahlas rozosmiali. „Tá myš je bezcenná rovnako ako ty.“ povedali kňaz i kostolník so smiechom na perách a pobrali sa preč. Starý otrhaný žobrák s dlhou bradou a šedivými vlasmi, s očami plnými smútku si ľahol na lavičku spolu s myškou, ktorú držal v dlaniach a teplým dychom sa ju snažil zohriať. „Ďakujem Ti, moja malá myšička, urobila si ma šťastným. Som rád, že si ma poctila svojim krátkym, ale úprimným priateľstvom.“ povedal malej myške a v jeho smutných očiach sa zjavil záblesk šťastia. Malá myšička bola tiež šťastná, nevadilo jej že o chvíľu pre ňu príde smrť. Šťastie vnímala ako bedárov úsmev, ktorý jej venoval, ako postieľku, ktorú od neho dostala a ako smrť, ktorá mala o malú chvíľu prísť a vykúpiť ju z tej mrazivej bolesti. Starý pán, ako dlho len vedel, zahrieval svojim dychom malú kostolnú myš. Potom od únavy a mrazivého pálenia zavrel oči a zaspal. Dostal sa do sveta, kde nebola bolesť ani žiaľ. Bolo tam len šťastie a láska. Uvidel tam aj malú myšičku, ktorá naňho čakala v jej malej drevenej postieľke.

Na druhý deň ľudia čakali na omšu pred kostolom, kde bola lavička a na lavičke ležali dve mŕtve telá. Tie telá patrili malej kostolnej myši a starému otrhanému žobrákovi. Ľudia si medzi sebou šuškali a vykrikovali. Niektorí žobráka ľutovali a niektorí sa zabávali z jeho smrti. „Hrozné, ten chudák sa asi opil a zaspal na lavičke, kde ho mráz dostihol.“ riekla jedna babka druhej. „Aký je špinavý a chudý, košť a koža.“ vykrikol niekto z davu. „Aha! Pozrite! Drží v ruke malú myš. Asi ju chcel zjesť, taký bol zúfalý!“

zakričal malý chlapec. Potom sa ozvali kostolné zvony a skoro všetci sa pobrali na omšu. Zopár ľudí pochválilo kostolníka ako sa pekne stará o tento Boží chrám a všetci pozorne počúvali kňaza, ktorý múdro rozprával o tom, ako by sme mali pomáhať ostatným, keď sú v núdzi.